

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Beslutningsforslaget er i hovedsagen en genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1984-85 fremsat forslag, se Folketingstidende 1984-85 forhandlingerne sp. 5695 og 6479 samt tillæg A sp. 3397 og tillæg B sp. 2381.

Det eksisterende klagesystem på sundhedsområdet er blandt andet karakteristisk ved, at der er mange forskellige myndigheder og organer, der hver for sig er kompetente til at behandle dele af de problemer, der vil kunne opstå for en patient indlagt på et sygehus eller under behandling af læger og andre medicinalpersoner. Systemet består af mange klagetyper, mange klageinstanser og mange forskellige klageveje. Konsekvensen er, at det hele bliver uoverskueligt og indviklet efter alt at dømme ikke blot for patienterne, men også for de myndigheder, der fungerer i systemet.

Udgangspunktet for det nuværende system er lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse fra 1932. Dengang var situationen en ganske anden, end den er i dag. Der var meget få klager, der var relativt få medicinalpersoner, der var mange forskellige sygehusmyndigheder for blot at nævne enkelte af de vigtigste forskelle. Situationen dengang gjorde det naturligt, at de meget få klagesager blev behandlet centralt i sundhedsstyrelsen. Alene stigningen i antallet af klagesager, der f.eks. er forøget fra 499 i 1980 til ca. 850 i 1985, gør det nuværende system helt utidssvarende og sikrer på ingen måde den enkelte klager. Efter forslagsstillernes opfattelse betyder antallet af klagesager også, at forestillingen om at behandle alle klager centralt ét sted er meningsløs.

Et nyt klagesystem må efter forslagsstillernes opfattelse være overskueligt og tillidvækkende for den enkelte, have en hurtig sagsbehandlingstid, indeholde ankemulighed og kunne medvirke til at smidiggøre det ofte noget stive sundhedsvæsen. Systemet skal indebære mulighed for, at der kan gribes ind i uhensigtsmæssige eller forkerte rutiner, der virker krænkende eller fremmedgørende på patienterne, uden at disse først skal igennem tunge

bureaukratier. Sundhedsvæsenet skal med andre ord have en lettere adgang til at erfare, hvad patienter generelt finder angribeligt på hospitaler m.v., ved den tilbagemelding, et godt fungerende klagesystem vil indebære.

Under 1. behandling den 21. februar 1985, se Folketingstidende 1984-85 forhandlingerne sp. 6479, af et tidligere beslutningsforslag fra SF om oprettelse af patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution tilkendegav indenrigsministeren, at det eksisterende klagesystem måtte ændres således, at det i befolkningen ville blive opfattet som mere tillidvækkende, korrekt og effektivt. Ministeren var af den opfattelse, at det juridiske element i klagesagsbehandlingen måtte styrkes, og at lægfok skulle inddrages. Ved denne lejlighed lovede indenrigsministeren at fremsætte et lovforslag til et ændret klagesystem i folketingssamlingen 1985-86. Det er nu sket, og dermed kan det konstateres, at ministeren har opfyldt sit løfte. Hermed er stort set også alt sagt, for ministerens forslag tilgodeser ikke de formål, der må opstilles for et velfungerende klagesystem, og løser ikke de problemer, der eksisterer i det nuværende system. Ifølge indenrigsministerens forslag skal klagerne behandles centralt, det er stadig sundhedsstyrelsen, der skal udføre den egentlige sagsbehandling, og der vil ikke være nogen ankemulighed for blot at nævne nogle af de centrale kritikpunkter, forslagsstillerne har over for ministerens forslag.

Af disse grunde fremsætter forslagsstillerne nok en gang SFs forslag om oprettelse af patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution, der efter vores opfattelse vil medføre et langt bedre klagesystem end det, indenrigsministeren lægger op til.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Til punkt 1

Med hensyn til den amtslige klageinstans er det vigtigt, at brugernes utilfredshed med sygdomsbehandlingen hurtigt og konkret kommer frem til de personer, der har været årsag til utilfredsheden, så